ва й за ѣ въ простыатъ ꙗзыкъ, каквото й за ѧ-та. Защо то вмѣсто бѣгаю, просто то произношенїе говори бегамъ, бѣда̀ беда̀, блѣдъ бледъ, бѣлъ белъ, бѣхъ бехъ, бѣжди бежди, бѣнецъ венецъ, бѣра бера, бѣтръ бетръ, гнѣздо̀ гнездо̀, грѣхъ грехъ, дѣло дело, желѣзо железо, звѣзда̀ звезда̀, колѣно колено, лѣнивъ ленивъ, лѣто лето, мѣра мера, мѣсто место, мѣсѧцъ месецъ, недѣлѧ неделѧ, нѣкїй некой, нѣкогда некога, нѣмъ немъ, плѣнъ пленъ, понедѣлникъ понеделникъ, прѣсенъ пресенъ, пѣна пена, пѣснь песень, пѣшъ пешъ, рѣдко редко, рѣжꙋ режемъ, рѣка̀ река̀, рѣчь речь, свѣтъ светъ, слѣпъ слепъ, смѣхъ смехъ, снѣгъ снегъ, срѣта̀ю срещамъ, стрѣла̀ стрела̀, сѣдло̀ седло̀, сѣжꙋ седимъ, сѣкꙋ сѣчемъ, сѣно сено, тѣсный тесенъ, тѣсто тесто, тѣло тело. Та̀ко й въ мѣстоименїѧ та мнѣ, тебѣ, себѣ, мене, тебе, себе. Й въ нарѣч. добрѣ, злѣ, добрѐ, злѐ, й дрꙋги такива̀. За ѣ, нѣмаме свидѣтелства̀ ѿтъ ста̀ри те времена̀, каквото за ѧ-та, но добо̀лно ни свидѣтелствꙋва̀ просто то й ѻ̆бщо то произношенїе. (д) а̂

(д) На това̀ свидѣтелствꙋва̀ й К. Анастасъ Стоѧ̀новичъ въ цвѣтообра̀нїе то си, кой то говори та̀ко въ предисло̀вїе то на стран. XI. „А̂зъ пре̂дъ